

Briselē, 03 FEB. 2011

Ļoti cienījamā Saeimas priekšsēdētājas kundze!

Komisija vēlas pateikties Latvijas Republikas Saeimai par atzinumu, ko tā izteikusi par Komisijas priekšlikumu direktīvai par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem sezonas nodarbinātības nolūkos {COM(2010) 379}.

Eiropas Savienības sekmīgai darbībai ir vajadzīga visu attiecīgo dalībnieku, tostarp valstu parlamentu, aktīva iesaistīšanās, tāpēc Komisija atzinīgi novērtē to, ka valstu parlamenti pilda savu jauno lomu un uzņemas atbildību, kas tiem uzlikta ar Lisabonas līgumu.

Komisija augstu vērtē to, ka daudzu valstu parlamenti ir izrādījuši aktīvu interesi par iepriekš minēto priekšlikumu, un atzīmē, ka to izteiktie atzinumi atspoguļo visdažādākos viedokļus.

Lisabonas līguma 2. protokolā paredzētās robežvērtības noteiktajā 8 nedēļu termiņā nav sasniegtas. Risinot politisko dialogu ar valstu parlamenti, Komisija tomēr rūpīgi izsvēra visus atzinumus, kas saņemti no 17 parlamenti, un ņēma vērā tajos izteiktās piezīmes.

Pirmā viedokļu apmaiņa Padomē apliecināja vispārēju atbalstu priekšlikumam, uzsverot Eiropas dimensijas pievienotās vērtības nozīmi, nepieciešamību rīkoties elastīgi un ņemt vērā valstu īpatnības. Dažas dalībvalstis atzīmēja problemātiskos jautājumus sezonas darbinieku direktīvā, izsakot bažas par subsidiaritāti un jautājumiem par vienādu attieksmi pret trešo valstu un ES valstu valstspiederīgajiem sociālā nodrošinājuma jomā.

Lielākā daļa no Eiropas Parlamenta partijām jau ir izteikušas savu atbalstu priekšlikumam.

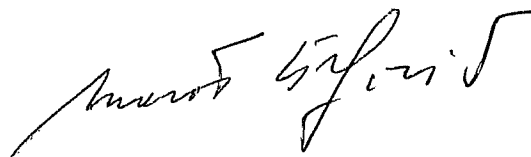
Solvita ĀBOLTIŅA
Saeimas priekšsēdētāja
Saeima
11, Jēkaba iela
LV-1811 RIGA

Komisija izskatīja Saeimas piezīmi par 14. pantā minētajiem izmitināšanas jautājumiem un vēlas atzīmēt, ka pienākums sniegt izmitināšanas pierādījumus ir ļoti svarīgs priekšlikuma elements, kura mērķis ir novērst trešo valstu valstspiederīgo ekspluatāciju. Ņemot vērā šīs migrējošo darba ņēmēju grupas neaizsargātību un jo īpaši iepriekš notikušos gadījumus, Komisija neuzskata, ka šī prasība būtu nepamatota. Nepieciešams arī uzsvērt, ka izmitināšanu var nodrošināt vai nu darba devējs, vai trešā persona. Visbeidzot, neviens neliedz darba devējam vai trešai personai pieprasīt no sezonas darbiniekiem maksu par izmitināšanu, taču ir noteikta prasība, ka šai maksai ir jābūt samērīgai ar atalgojumu, ko saņem sezonas darba ņēmēji no trešām valstīm.

Šīs vēstules pielikumā informācijas nolūkā ir pievienotas atbildes uz galvenajiem jautājumiem, ko valstu parlamenti Komisijai iesniegtajos atzinumos ir minējuši saistībā ar subsidiaritāti. Kā parasti, visas atbildes tiks publicētas Komisijas tīmekļa vietnē Europa.

Komisija cer, ka ar šiem precizējumiem ir novērstas bažas, ko izteikusi Latvijas Republikas Saeima.

Ar nepacietību gaidu mūsu politiskā dialoga turpinājumu.



**KOMISIJAS ATBILDE UZ TIEM AJIEM ATZINUMIEM PAR SUBSIDIARITĀTI,
KAS SAŅEMTI NO VALSTU PARLAMENTIEM PAR PRIEKŠLIKUMU
DIREKTĪVAI PAR TREŠO VALSTU VALSTSPIEDERĪGO IECEĻOŠANAS UN
UZTURĒŠANĀS NOSACĪJUMIEM SEZONAS NODARBINĀTĪBAS NOLŪKOS
(COM(2010)379)**

I. Politikas konteksts

Pirms pievērsties konkrētiem uzdotiem jautājumiem, priekšlikums jāaplūko plašākā saistībā ar Eiropas Savienības centieniem izstrādāt vispusīgu imigrācijas politiku.

Kopš Eiropadomes sanāksmes Tampērē 1999. gadā Eiropas Savienība, balstoties uz jaunajām pilnvarām, kas tai piešķirtas saskaņā ar Amsterdamas līgumu, ir centusies izstrādāt vispusīgu imigrācijas politiku, kas aptver visus imigrācijas aspektus, proti, legālo un nelikumīgo imigrāciju, vīzu un robežu politiku, sadarbību ar imigrantu izcelsmes valstīm un taisnīgu attieksmi pret trešo valstu valstspiederīgajiem.

Komisija 2001. gadā pieņēma priekšlikumu *direktīvai par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem, lai strādātu algotu darbu un veiktu saimniecisku darbību kā pašnodarbināta persona*¹. Kaut arī pārējās Eiropas iestādes sniedza labvēlīgus atzinumus², apspriešana Padomē aprobežojās ar dokumenta pirmo lasījumu, un 2006. gadā priekšlikumu oficiāli atsauca³.

2005. gada *Hāgas programmā* tika apstiprināta legālas migrācijas nozīmīgā loma ekonomikas attīstības uzlabošanā Eiropas Savienībā un Komisija tika aicināta sniegt politikas plānu attiecībā uz legālu migrāciju, „tostarp uzņemšanas procedūrām, ar kurām nekavējoties var apmierināt svārstīgo migrējošā darbaspēka pieprasījumu darba tirgū”⁴. Komisijas 2005. gada paziņojumā „*Legālās migrācijas politikas plāns*”⁵ tika paredzēts pieņemt piecus tiesību aktu priekšlikumus par darbaspēka imigrāciju, tostarp priekšlikumu par sezonas darbinieku ieceļošanas un uzturēšanās noteikumiem. 2009. gada *Eiropas Imigrācijas un patvēruma pakotne*⁶ tika pausta Eiropas Savienības un tās dalībvalstu apņemšanās īstenot godīgu, efektīvu un konsekventu politiku, lai risinātu jautājumus saistībā ar migrācijas problēmām un iespējām. Visbeidzot, 2009. gada *Stokholmas programmā*, kuru visas dalībvalstis atbalstīja valsts un valdību vadītāju līmenī Eiropadomes sanāksmē, tika atkārtoti pausta Komisijas un Padomes apņemšanās īstenot *Legālās migrācijas politikas plānu*, kurā aicināts attīstīt uz nākotni vērstu un vispusīgu migrācijas politiku, pamatojoties uz solidaritāti un atbildību. *Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plānā* tika paredzēts 2010. gadā pieņemt priekšlikumu par sezonas darba ņēmējiem⁷.

¹ COM(2001)386.

² Atzinumi, kurus snieguši Eiropas Parlaments 2003. gada 12. februārī (A5-0010/2003), Ekonomikas un sociālo lietu komiteja 2002. gada 16. janvārī (SOC/084, CES 28/2002) un Reģionu komiteja 2002. gada 13. martā (CdR 386/2001).

³ Šajā saistībā jāatgādina, ka legālās imigrācijas jautājumos bija nepieciešama vienprātība Padomē un apspriešanās ar Eiropas Parlamentu.

⁴ COM(2005) 184 galīgā redakcija.

⁵ COM(2005)669.

⁶ ASIM 72, 13440/08.

⁷ COM(2010) 171 galīgā redakcija.

II. Vispārīgas piezīmes par priekšlikumu

A. Migrācijas plūsmas

Komisija vēlas atkārtoti paust savu viedokli, ka kopīga Eiropas Savienības shēma attiecībā uz sezonas darba ņēmējiem palīdzētu nodrošināt to, ka ierosinātās minimuma saskaņošanas rezultātā tiesiskie regulējumi visā Eiropas Savienībā būtu savstarpēji salīdzināmi. Tādējādi dalībvalstis būtu vienlīdz pievilcīgas, kā rezultātā migrācijas plūsmas Eiropas Savienībā netiktu izkropļotas dalībvalstu noteikumu iespējamo atšķirību dēļ.

Komisija atzīst, ka saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 79. panta 5. punktu dalībvalstīm ir tiesības noteikt savā teritorijā uzņemto ekonomisko migrantu skaitu. Tomēr šis princips nekādā gadījumā neatspēko argumenta par migrācijas plūsmu izkropļošanu pamatotību. Proti, kvotas ir uzskatāmas tikai par vienu no elementiem, kas ietekmē migrācijas plūsmas. Cits tikpat svarīgs aspekts ir dalībvalstu shēmu pievilcīgums. Kā minēts iepriekš, ir paredzams, ka kopējas Eiropas Savienības sistēmas izveide nodrošinātu, ka migrācijas plūsmas netiek izkropļotas ierosināto shēmu atšķirīgā pievilcīguma dēļ.

B. Šengenas noteikumi

Komisija atkārtoti paust savu pārliecību, ka Šengenas zonā, kur nav iekšējo robežu, jābūt kopīgiem minimuma noteikumiem, lai samazinātu atļautā uzturēšanās ilguma pārsniegšanas un nelegālas ieceļošanas gadījumu risku, kuru iemesls var būt nepietiekami stingri un atšķirīgi noteikumi par sezonas darba ņēmēju uzņemšanu.

C. Darba ņēmēju aizsardzība/sociālā dempinga novēršana

Kopēju Eiropas Savienības standartu ieviešana ir ļoti svarīga, lai nodrošinātu, ka trešo valstu sezonas darba ņēmējiem visā Eiropas Savienībā būtu tādas sociālekonomiskās tiesības, kas pēc iespējas vairāk atbilst Savienības pilsoņu tiesībām un ir juridiski saistošas. Tam ir izšķiroša nozīme, lai novērstu ekspluatāciju un nepieļautu neatbilstošus darba nosacījumus un ļaunprātīgu izmantošanu, kas diemžēl ir vērojama Eiropas Savienībā. Tas ir arī līdzeklis, lai nodrošinātu, ka trešo valstu sezonas darba ņēmēji negodīgi nekonkurē ar Savienības pilsoņiem.

Turklāt jānorāda, ka priekšlikumā šajā saistībā ir noteikti minimuma standarti. Saskaņā ar 4. panta 2. punktu par labvēlīgākiem noteikumiem dalībvalstīm ir tiesības pieņemt vai saglabāt labvēlīgākus noteikumus attiecībā uz sezonas darba ņēmēju tiesībām.

D. Darba tirgu atšķirības

Komisija piekrīt apgalvojumam, ka pieprasījums pēc trešo valstu sezonas darba ņēmējiem Eiropas Savienības dalībvalstīs ir atšķirīgs. Tas skaidri minēts ietekmes novērtējumā⁸. Priekšlikumā ir ņemta vērā šī un citas dalībvalstu darba tirgu atšķirības un ierosināti vairāki noteikumi, kuriem būtu jāļauj dalībvalstīm ņemt vērā savas valsts īpašo situāciju. Jo īpaši, kā paredzēts Līguma par Eiropas Savienības darbību 79. panta 5. punktā un atkārtots priekšlikuma 6. panta 3. punktā, dalībvalstīm ir tiesības noteikt trešo valstu sezonas darba ņēmēju skaitu, kurus tās uzņem. Saskaņā ar 6. panta 2. punktu un 14. apsvērumu dalībvalstis

⁸ Komisijas dienestu darba dokuments „Ietekmes novērtējums, kas pievienots priekšlikumam Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem sezonas nodarbinātības nolūkos”, SEC(2010) 887, 9. un 10. lpp.

var arī veikt darba tirgus pārbaudi un noteikt ekonomikas nozares, kas atbilst priekšlikuma 3. panta c) punktā paredzētajai sezonas darba definīcijai.

E. Sadarbība ar trešām valstīm un cirkulāra migrācija

Komisija atkārtoti savā viedoklī, ka saskaņoti noteikumi par migrāciju atvieglinās Eiropas Savienības sadarbību ar trešām valstīm. Starp migrāciju un attīstību pastāv nenoliedzama saikne⁹. Dažas trešās valstis ir ilgi gaidījušas kopīgu Eiropas Savienības tiesisko režīmu attiecībā uz trešo valstu sezonas darba ņēmējiem, un tas tiek uzskatīts par svarīgu Eiropas Savienības migrācijas politikas elementu, kam var būt ievērojama ietekme uz attīstības politiku¹⁰. Tāpēc nedrīkst novērtēt par zemu ieguvumus, ko priekšlikums nākotnē varētu nest attīstības sadarbības jomā.

Atbildot uz dažu valstu parlamentu paustajām šaubām par cirkulārās migrācijas koncepciju, Komisija vēlas atkārtot, ka legālās migrācijas un mobilitātes veicināšanas rezultātā cirkulārā migrācija ne tikai atbalsta izcelsmes un galamērķa valstu sociālekonomisko attīstību, bet arī var novērst nelikumīgu migrāciju, atverot legālās migrācijas kanālus¹¹. Turklāt bieži tiek apgalvots, ka cirkulārā migrācija var veicināt tā saucamo „trīskārši pozitīvo” rezultātu gūšanu, proti, mērķa valsts var apmierināt sava darba tirgus vajadzības, trešo valstu migranti atgriežas savās izcelsmes valstīs, ieguvuši pieredzi, zināšanas un finanšu līdzekļus, kas savukārt dod labumu viņu izcelsmes valstīm¹².

III. Konkrēti noteikumi

A. Juridiskais pamats (ievada noteikumi un 1. pants)

Priekšlikums galvenokārt attiecas uz to trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem un tiesībām, kuri likumīgi uzturas kādā dalībvalstī. Tādēļ atbilstošais juridiskais pamats ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 79. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts.

Turklāt jāatzīmē, ka Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 63. panta 3. un 4. pants (kas tagad ir 79. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts) bija juridiskais pamats, lai pieņemtu citus juridiskos instrumentus legālās migrācijas jomā¹³.

B. Pienākums norādīt algas likmi un darba stundu skaitu nedēļā (5. pants)

5. panta 1. punkta a) apakšpunktā kā viens no dokumentiem, kas vajadzīgi uzņemšanai, ir minēts darba līgums vai saistošs darba piedāvājums, kurā norādīta algas likme un darba stundu skaits. Komisija uzskata, ka tas ir būtiski, lai nodrošinātu, ka trešo valstu

⁹ *Padomes secinājumi par attīstības politikas saskaņotību (PCD)*, Ārējo attiecību padomes 2974. sanāksme, Brisele, 2009. gada 17. novembris.

¹⁰ Skatīt, piemēram, apspriedes, kas norisinājās ES un Āfrikas migrācijas, mobilitātes un nodarbinātības partnerības kontekstā.

¹¹ *Komisijas dienestu darba dokuments „Attīstības politikas saskaņotība – darba programma 2010.–2013. gadam”*, kas pievienots Komisijas paziņojumam Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai „Divpadsmit punktu saturošs ES rīcības plāns Tūkstošgades attīstības mērķu atbalstam”, SEC(2010) 421 galīgā redakcija, 26. lpp.

¹² Skatīt, piemēram, dialogu, kas norisinājās ES un ĀKK migrācijas un attīstības dialoga kontekstā.

¹³ Skatīt, piemēram, 2003. gada 25. novembra Direktīvu 2003/109/EK *par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji*, vai 2009. gada 25. maija Direktīvu 2009/50/EK *par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos*.

valstspiederīgie saņem piemērotu atalgojumu un strādā pieņemamu stundu skaitu. Tas ir svarīgi ne tikai tādēļ, lai nepieļautu trešo valstu valstspiederīgo iespējamu ļaunprātīgu izmantošanu, bet arī lai atbilstoši 5. panta 2. punktam nodrošinātu, ka sezonas darba ņēmējiem ir pietiekami līdzekļi, lai savas uzturēšanās laikā segtu uzturēšanās izmaksas, neizmantojot uzņēmējas dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu.

C. Savienības priekšrocības princips (6. panta 2. punkts)

Komisija vēlas uzsvērt, ka priekšlikums atbilst Savienības priekšrocības principam, kas noteikts 2003. un 2005. gada Pievienošanās aktu noteikumos. Priekšlikuma 7. apsvērumā ir paredzēts, ka direktīva „jāpiemēro, neskarot attiecīgajos Pievienošanās aktu noteikumos izklāstīto ES priekšrocības principu attiecībā uz piekļuvi dalībvalstu darba tirgum”. Tas ir apstiprināts arī 7. panta 2. punktā par atteikšanas iemesliem, kurā noteikts, ka dalībvalstis var pārbaudīt, vai attiecīgo amata vietu nevar aizpildīt savas valsts, citas ES dalībvalsts vai trešo valstu valstspiederīgie, kuri likumīgi uzturas dalībvalstī un jau ir daļa no tās darba tirgus.

D. Dokuments, ar kuru atļauj uzturēšanos un darbu periodiem līdz trim mēnešiem (10. pants)

Komisija vēlas precizēt, ka priekšlikums neaizliedz dalībvalstīm izsniegt darba atļaujas uzturēšanās periodiem līdz trim mēnešiem. Lai gan ar priekšlikumu ievieš pienākumu izsniegt sezonas darba ņēmēja uzturēšanās atļaujas periodiem, kas pārsniedz trīs mēnešus, šis pienākums neaizliedz dalībvalstīm izsniegt atļaujas īsākiem uzturēšanās periodiem. Par šo jautājumu var lemt pašas dalībvalstis.

E. Uzturēšanās ilgums (11. panta 1. punkts)

Attiecībā uz uzturēšanās ilgumu Komisija rūpīgi apsvēra iespējamus risinājumus. Tā pārbaudīja spēkā esošo tiesību aktu sistēmas dalībvalstīs un konstatēja, ka, kaut arī vairumā dalībvalstu maksimālais uzturēšanās ilgums ir trīs līdz seši mēneši, ir arī dalībvalstis, kurās uzturēšanās ilgums ir garāks un sasniedz pat 12 mēnešus¹⁴. Tāpēc, paturot prātā, ka viens no direktīvas mērķiem ir palīdzēt darba devējiem apmierināt savas vajadzības pēc sezonas darbaspēka, vienlaikus nodrošinot, ka darba ņēmēji no trešām valstīm neaizņem darba vietas viena gada garumā, Komisija ierosināja sešu mēnešu maksimālo uzturēšanās ilgumu.

F. Iespēja mainīt darba devēju (11. panta 2. punkts)

Trešo valstu sezonas darba ņēmējiem sniegtā iespēja mainīt darba devēju ir vēl viens svarīgs mehānisms, kas nodrošina šīs neaizsargāto darba ņēmēju kategorijas aizsardzību. Ir būtiski, ka sezonas darba ņēmēji nav piesaistīti viņu darba devējiem. Tomēr jāuzsver, ka mainīt darba devēju un noslēgt jaunu līgumu ir atļauts tikai konkrētā maksimālā sešu mēnešu laikposma ietvaros.

G. Daudzsezonu atļauja (12. pants)

Daudzsezonu atļaujas uzskatāmas par lietderīgu līdzekli, lai nodrošinātu, ka trešo valstu sezonas darba ņēmējiem būtu izredzes uz darbu dalībvalstī ilgāk nekā vienu sezonu; paredzams, ka šī sistēma palīdzēs novērst uzturēšanās termiņa pārsniegšanu. Tas nozīmē arī

¹⁴ *Ietekmes novērtējums* (skatīt 9. zemsvītras piezīmi iepriekš), 10. un 11. lpp.

to, ka darba devēji var paļauties uz stabilāku un jau apmācītu darbaspēku¹⁵. Tomēr jāuzsver, ka dalībvalstīm ir atstāta zināma rīcības brīvība. Proti, katra dalībvalsts var izvēlēties, vai tā dod priekšroku daudzgadu atļaujas izsniegšanai vai nodrošina atvieglotu procedūru tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri piesakās uzņemšanai nākamajos gados.

H. Izmitināšana (14. panta 1. punkts)

Vēl viens svarīgs priekšlikuma elements ir pienākums sniegt izmitināšanas pierādījumus, tādējādi nodrošinot, ka migrējošie darba ņēmēji netiek ļaunprātīgi izmantoti. Tomēr jāuzsver, ka šī prasība nerada darba devējiem pārmērīgu apgrūtinājumu, jo izmitināšanu var nodrošināt vai nu darba devējs vai trešā persona un no sezonas darba ņēmējiem var pieprasīt maksāt īres maksu.

I. Sociālais nodrošinājums (16. panta 2. punkts un 22. apsvērumš)

Attiecībā uz bažām, ka trešo valstu sezonas darba ņēmējiem varētu piešķirt plašākas tiesības sociālās labklājības jomā nekā Savienības pilsoņiem, jāuzsver, ka priekšlikumā šāda iespēja ir izslēgta. Proti, 22. apsvērumā ir noteikts, ka „pret trešo valstu sezonas darbiniekiem būtu jānodrošina vienlīdzīga attieksme tajās sociālā nodrošinājuma jomās, kas minētas 3. pantā Regulā (EK) Nr. 883/04 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu. Tomēr sociālā nodrošinājuma jomā trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri dalībvalstīs atrodas pārrobežu situācijā, ar šo direktīvu nedrīkstētu piešķirt plašākas tiesības nekā tās, kas jau paredzētas spēkā esošajos ES tiesību aktos. Turklāt ar šo direktīvu nedrīkstētu piešķirt tiesības attiecībā uz situācijām, kuras ir ārpus šo ES tiesību aktu piemērošanas jomas, piemēram, ģimenes locekļiem, kuri dzīvo trešā valstī. Tas neskar dalībvalstu tiesības nediskriminējoši piemērot valsts tiesību aktus, kuros paredzēti *de minimis* noteikumi iemaksām pensiju shēmās”.

IV. Citas piezīmes

A. Iespēja strādāt citā dalībvalstī

Attiecībā uz uzturēšanās ilgumu priekšlikumā ir skaidri noteikts, ka trešo valstu sezonas darba ņēmējam jāatļauj uzturēties dalībvalstī maksimāli sešus mēnešus jebkurā kalendārajā gadā, un pēc šā termiņa beigām viņam jāatgriežas trešā valstī (priekšlikuma 11. pants saistībā ar 3. panta b) apakšpunktu). Citiem vārdiem sakot, sešu mēnešu laikposms ir noteikts attiecībā uz katru dalībvalsti, nevis uz Eiropas Savienības kopumā. No tā izriet, ka priekšlikuma nolūks nav izslēgt iespēju, ka trešo valstu valstspiederīgais meklē sezonas darbu citā dalībvalstī, jo šāda shēma nevajadzīgi ierobežotu gan iespējamās darba devējus, gan darba ņēmējus un – ne mazāk svarīgi – radītu papildu slogu dalībvalstīm.

B. Nelikumīga nodarbinātība/uzturēšanās

Attiecībā uz izteiktajiem iebildumiem, ka priekšlikumā nav pienācīgi risināts jautājums par nelikumīgu nodarbinātību un/vai uzturēšanos, jāatkārto, ka priekšlikums jāuzlūko plašāka migrācijas politikas regulējuma kontekstā. Šiem aspektiem pievēršas citi Eiropas Savienības instrumenti, jo īpaši Direktīva 2009/52/EK, *ar ko nosaka minimālos standartus sankcijām un*

¹⁵ Komisijas paziņojums Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai „Migrācijas un attīstības saikne: daži konkrēti partnerattiecību virzieni starp ES un jaunattīstības valstīm”, Briselē, 2005. gada 1. septembrī, COM(2005) 390 galīgā redakcija, 7. lpp.

pasākumiem pret darba devējiem, kas nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi, un Direktīva 2208/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi.

Tomēr, neraugoties uz to, priekšlikums netieši pievēršas jautājumiem par nelikumīgu nodarbinātību un/vai uzturēšanos. Atverot legālās migrācijas kanālus un ieviešot mehānismu, kas trešo valstu valstspiederīgajiem sniedz izredzes legāli atgriezties nākamajā sezonā, nelikumīgas migrācijas izraisīto problēmu risināšanā priekšlikums var izrādīties tikpat efektīvs kā represīva rakstura pasākumi. Proti, ir svarīgi radīt vairāk legāla darba iespējas trešo valstu migrantiem, vienlaikus ļaujot viņiem regulāri atgriezties savās izcelsmes valstīs, tādējādi saglabājot saites ar viņu ģimenēm un vietējām kopienām.

C. Papildu izmaksas

Kaut arī ierosinātā tiesiskā regulējuma ieviešana varētu radīt papildu administratīvu un finansiālu slogu dažās dalībvalstīs (skatīt sīku izvērtējumu ietekmes novērtējumā, 40.–43. lpp.), ir paredzams, ka ieviestās shēmas ieguvumi atsvērs iespējamās izmaksas.

D. Nepietiekams subsidiaritātes jautājuma izvērtējums

Direktīvas priekšlikuma paskaidrojuma raksta 6. un 7. lappusē ir iekļauta iedaļa par subsidiaritātes principu¹⁶. Turklāt priekšlikumam pievienotajā ietekmes novērtējumā un pielikumos ir definēta problēma, aprakstīti mērķi, izvērtēti iespējamie politiskie risinājumi un izstrādāti ierosinātā tiesiskā regulējuma elementi, tostarp novērtētas paredzamās izmaksas¹⁷. Komisija uzskata, ka subsidiaritātes jautājums ir pienācīgi izvērtēts un priekšlikums ir izturējis subsidiaritātes pārbaudi.

V. Nobeiguma piezīmes

Nobeigumā Komisija uzskata, ka priekšlikums *direktīvai par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumiem sezonas nodarbinātības nolūkos* ir svarīga likumdošanas iniciatīva.

Komisija darīja visu iespējamo, lai iesniegtu līdzsvarotu priekšlikumu, ņemot vērā daudzās, dažkārt atšķirīgās iesaistīto personu intereses. Komisija ir pārliecināta, ka Eiropas Parlaments un Padome sniegs nozīmīgu ieguldījumu, kas varētu vēl vairāk uzlabot tekstu. Komisija pauž palātvību, ka pēc likumdevēju veiktās izskatīšanas tiks izstrādāti kopīgi noteikumi šajā jomā.

¹⁶ Skatīt arī *ietekmes novērtējumu* (9. zemsvītras piezīme iepriekš tekstā), 15. un 16. lpp.

¹⁷ Turpat, 33.–43. lpp.